

Csak éppen az a nagy fáradtság, ami aztán rám jött. Egyedül ez volt az új,ilyent még soha nem éreztem. Mintha elégett volna bennem valami, alig álltam a lábamon. [...]

Az öreg asszony vigyorgott rám a kapuban, és úgy láttam, hogy kiköpött utánam, mikor az ajtót becsukta.

– Igaza van! – gondoltam. – Akik ide bejönnek, azokat le kell köpni. Utálatos hely, ahol mindenknek koporsószaga van, s az emberek rosszabbak itt, mint az állatok. Már olyan régen nem köszöntöttem a Jézust: a kőfezület előtt megemltem a kalapomat. [...]

(Budapest, 1927–1933, 1937. Első rész, 2. köt. 49., Első rész, 1. köt. 146., 148., 142., 143., 144., 145., 147., 151., 152–153.)

A nyolc lányos ház lelence

LAKY IMRE¹⁰

Nyolcz lány lakott egy félreeső házban.

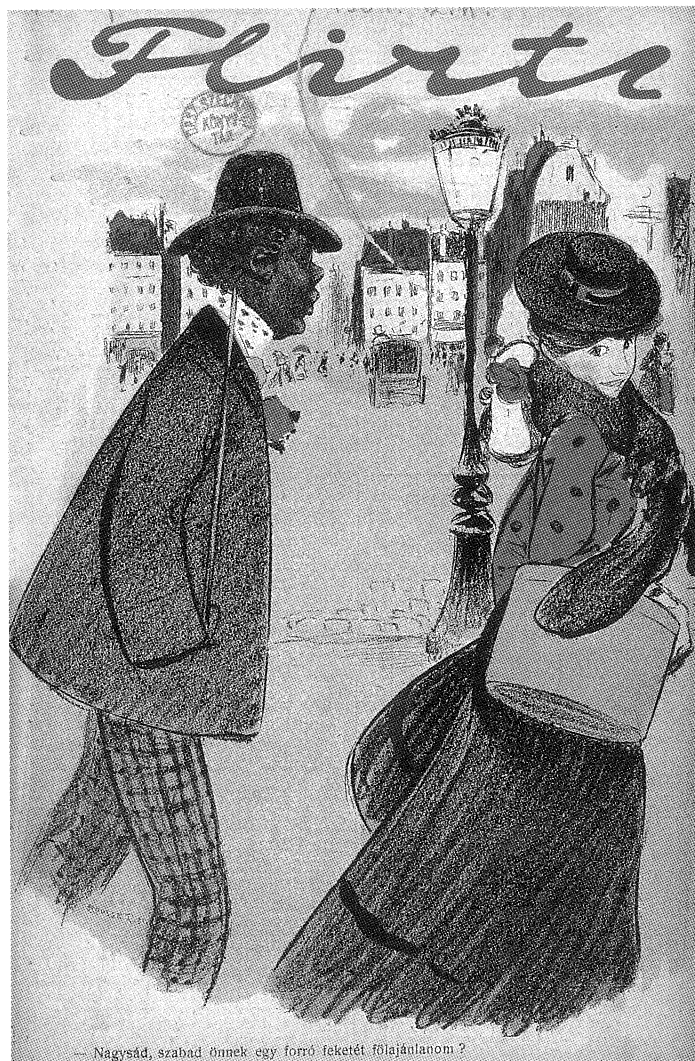
Egy „mama” uralkodott felettük, de ők mégsem voltak testvérek.

Olyan volt a házuk, mint a vendégfogadó. Egyik ember a másiknak adta a kilincset.

A lányok is változtak. Ki a kórházba, ki ismeretlen messze idegenbe, ki a legmesszebb útra: hat láb mélyen a föld alá – elköltözék.

Csak a számuk marad a régi, csak a ruhájuk, formás cipőjük, festett arcuk, hangzatos nevük nem változik.

¹⁰ Alistáli Laky Imre, m. kir. rendőrfelügyelő, rendőri szakíró (1865–?) Színházi, szépirodalmi, társadalmi és közgazdasági cikkek szerzőjeként, újságírói munkáját feladva állt be katonának és 12 éven át szolgált tisztként a cs. és kir. 39. sz. gyalogezredben. 1898 őszén nevezték ki budapesti rendőrfelügyelővé. Alexis álnév alatt 1894–1895-ben *Boszniából* és *Boszniai tárczalevelek* címmel tárczalevél-sorozatban számolt be az okkupált tartományok életéről. Rendőri és vívómesteri szakkönyvet is írt (*Vitőr-, kard- és párbajvívás*. 1890., *A kihágások és a közigazgatási (rendőri) büntető bíraskodás*).

„Forró fekete”
Flirt, 1904. március 20. 12. sz.

Melanie, Clarisse, Charlotte, Stefánie laktak itt, mióta fennáll a ház. A név megvolt, meg is marad, csak bérlője változik. Néha szende szőke, más-kor észbontó fekete, majd érzéki vörös hallgat a Melanie névre.

A házirend is örökkön-örökké egyforma.

Lámpagyújtással megkezdődik a dinom-dánom, szól a zene, durrog a pezsgő, szilaj szenvedéllyel táncolnak a párok, foly az orgia kivilágos kivirradtig.

És a felkelő nappal száll ide az éjszaka, a napsugarak dacára rémekkel telt éjszakája az elkárhozott lelkeknek. A fényes termek kiürülnek, lecsendesednek a bachanáliák s Bachus táncosnői szűk, piszkos szobácskákba húzódnak a beszennyezett fényes szobákból az isteni napsugár elől. Csak a sötét zugolyban szabad a patyolattestet marcangolni, a selyemhajat tépázni, könnyek árával barázdálni az arc hervadó rózsáit.

És nehogy a légmentesen elzárt ajtón, ablakon át kihatoljon a fájdalom felszisszenése, egy zokogó szó! Nehogy kitörjön a meggyalázott falak közül a reszkető öntudat feljajdulása!

– Mea culpa!

Súgd ezt az éjszakának, ne hallja senki! Jaj annak itt, százszorosan jaj, kiben felébredt az észbontó öntudat! [...]

(Laky Imre: Egy rendőr naplójából. Rajzok, elbeszélések. Budapest, 1906. 53–54.)

Egy tél Budapesten

BABITS MIHÁLY

Az utczán, hűvös éjben
Áll három pőre lány.
Tüzes szemük beesve,
Az arczuk halavány.

S szól az egyik: „Szép legények!
Rám nézzetek csupán: